

Một lần nữa, chúng ta ngồi lại quanh bàn ăn, cùng chia sẻ với nhau bữa cơm + tưởng tượng cho sự chia sẻ tình thân của con người - trong bữa tiệc khoản đãi hôm nay do Hội tự thiện ~~tự thiện~~ ^{cao quý} này, để và đang tranh đấu để mang lại sự đoàn tụ và hạnh phúc cho ^{tất cả} các gia đình cựu tù nhân chính trị Vietnam

Sau đúng một năm, hôm nay chúng ta cũng nhau tưởng niệm ngày 30 Tháng 7, 1989, ngày ký bản thỏa hiệp tại Hà Nội giữa Hoa-kỳ và Vietnam về một chương trình đặc biệt dành cho các cựu tù nhân cải tạo tại các ~~trung tâm~~ ^{trung tâm} học tập đã được trả tự do -

Đây là kết quả thành công của 8 năm trời cố gắng thương thuyết để đạt đến thỏa hiệp giữa chính phủ Vietnam cho phép các cựu tù nhân của các trung tâm cải tạo được quyền tự do di cư qua Hoa-kỳ -

Năm ngoái, trong buổi dạ tiệc, tôi đã vừa
với từ Hanoi trở về, và đã tưởng chừng với
quá vị về cuộc hưởng thuyết thanh công -

Tôi đã dùng hai chữ "Hy Vong" và "Thạch đồ"
Hy vọng là có trong bản thảo hiệp -
Thạch đồ ở chỗ không những phải thi hành
hỏa hiệp đó một cách nghiêm túc, mà còn phải
giúp các chủ tài nhân và gia đình họ xây dựng
lại đời sống mới tại quê nhà của họ.

Trong khi miền nam suy sụp về những điều
hỏi về với với "quá vị" tôi may, tôi sức lực
lại cuộc gặp gỡ đây xúc động và kỷ niệm cuối

hỏi với Đức Tổng Giám Mục Francis Xavier Nguyễn Văn
Thần cách đây 3 tuần tại Roma. Như quý vị, ngài
đã trải qua và chịu đựng bao năm tháng dài đang
đang trong ngục tù tại Vietnam -
Ngài với với tôi về quyền sách ngài đã viết
trong những năm bị giam cầm, quyền sách và ngài
gọi là "Bức tâm thư trong ngục tù" mang tựa
đề Con Đường Hy Vong.

Trong bài tựa của sách, Đ.T.G.M Nguyễn Văn
Thần bắt đầu viết về kinh nghiệm đời sống của
ngài sau:
"Tôi đã đi trên con đường đời,
và đã trải qua bao nỗi buồn vui..."

Con đường chúng ta đã cùng nhau đi trong 9 năm qua đã không những là một con đường đầy hy vọng và thú² thích mà còn là một con đường trên đó chúng ta đã trải qua bao nỗi buồn vui.

Những buồn mà chúng ta đã trải qua và còn tiếp tục phải tiếp nhận để được đến tới một cách đầu tiên trong biết thế một người con gái Việt Nam gửi² cho tôi cách đây 2 năm. Cô gái hiện đang ở² bên cạnh chúng tôi. Cô đã xa người cha lúc còn thơ ấu vào năm 1975. Khi cha cô — cũng như nhiều người trong quê² vị đây — bị công sản chiến thắng còn từ vào cuối trận chiến Việt Nam. Người mẹ, chị và cô ta đã trốn khỏi Việt Nam. Cha cô còn đang bị giam trong một trung tâm cải tạo tại VN.

Người con gái viết:
"Tôi nhớ cha tôi vô cùng. Già đi rồi tôi cũng vậy. Tôi đã không còn nhớ dung nhan người cha tôi ra sao vì ~~chợt~~ đã bị bắt đi khi tôi mới lên 10 tuổi. Tôi nghĩ rằng ông sẽ hiện những đứa con không chagiong hóc."

Những buồn của người con gái, ^{cũng} như nỗi buồn của chúng ta sẽ còn tiếp tục mãi khi người con gái đó cảm thấy rằng ngày nào cha cô còn bị tù đây thì ngày ấy cô ta như một căn nhà không có hóc.

Nội⁷ buồn của ~~nghĩa~~^{cổ} em gái cũng như với bạn
của tất cả các người con gái, em trai, cha, mẹ,
vợ, chồng, ~~cháu~~ anh, chị, ~~mẹ~~ cháu chắt
khác đang sông xa cách người thân yêu, và
đang như những nhà thông nước với bạn ấy
cũng là với bạn chúng ta.

Friday — ~~the~~ slung' tap'mi uai'ing ra seo?

18. Đây — ~~thứ~~ Schúng là phụ nữ trưởng nhà.
 Niềm vui của chúng ta là niềm vui ta chia
 sẻ với tất cả các cụm thôn đấy.
 Khi trở về nhà họ không có đấy, và họ trở về nhà đấy.
 Họ trở về nhà họ không có đấy, và họ trở về nhà đấy.

[illegible]

Heim
Vai ngam ~~q~~ Shaa
+ Heim p ha
ho - ho -

the change to them place to go when you
 the change to them place to go when you

đến nay, Hoa Kỳ đã gửi các tin nhắn rõ ràng để thúc đẩy sự tiến bộ của các nước.

Thanh niên 13' 1' chung 1000
 Tổng cộng 25,000
 Số của tư nhân là 25,000
 còn được phép đi đến sang Hết kỳ

Từ lúc thỏa hiệp được ký kết cách đây một năm, chúng ta đã phóng vẫn 16,000 người, kể cả 2003 người vừa mới được phóng vẫn cách đây 5 ngày tại Saigon do nhân viên

Tòa Lãnh Sự và Sở Di Trú Hoa-Kỳ và hôm nay tôi vừa nhận được tin của Văn Phòng ODP tại Bangkok cho hay có thêm 4,000 người nữa sẽ được phóng vẫn trong tháng 8 và 9 này tại Saigon. Và từ ngày 1 tây tháng 10, 1989, hơn 5,000 người tu nhân và gia quyến đã đến Hoa-Kỳ. Chúng ta hy vọng là vào khoảng ngày 30 tháng 9, ít nhất phải 8,000 người nữa sẽ được phóng vẫn. Và vào cuối năm này, ngày 31 tháng 12, 12,000 người tu nhân và gia đình sẽ đặt chân lên đất Mỹ kể từ khi thỏa hiệp được ký cách đây 1 năm.

Xin quý vị hãy dừng lại vài phút suy nghĩ về con số kê trên.

Từ lúc chiến tranh chấm dứt, năm 1975 cho đến ngày 30 Tháng 9, 1989 — trong thời gian 14 năm — chỉ có 600 người tu nhân và 2,400 người thân nhân họ được phép đi dân sang Hoa-Kỳ — tổng cộng 3,000 người.

Nay, chỉ trong vòng hơn 1 năm, con số người đến Hoa-Kỳ trên ~~đã~~ hy vọng sẽ tăng lên gấp ba lần!

Sự hiện diện của các người tu nhân trong buổi dạ yến hôm nay, đại diện cho 5,000 người tu nhân trên toàn nước Mỹ là lý do để chúng ta cùng nhau vui mừng hoan hỷ.

(6)

Năm ngoái, chúng ta chi' dụ' vớ'ng các của
từ nhân sẽ đến. ~~đến~~ Tôi nay, sẽ liên diện của
họ tại nơi này đã như một phép lạ, biến
sự' dụ' vớ'ng kia thành một miền vui chan
chua mà chi' có hươ, tở' với mang lại được cho
chúng ta.
Đến nay, chúng ta vui mừng 5,000 lần
hơn năm ngoái - và khi tháng Chạp đến, chúng
ta mong đợi sẽ được vui mừng 12,000 lần hơn
vừa!

Trong bữa cơm năm ngoái, tôi đã đi gặp
đến vài đi' công đàng Vietnam sẽ phải
đường đến với một nhà đất Mỹ -
của từ nhân và gia đình họ đến đất Mỹ -
Tôi có nhắc đến việc các của từ nhân sẽ gia
đình họ - kể cả những thân nhân họ sẽ gặp lại -
sang đây và những tôi đã của chúng ta trong
sẽ cần sự giúp đỡ tôi đã thành nghi với cuộc sống
lúc họ phải lần đầu tiên
với. Trong một quốc gia mới.
Xin với người trong qui' vị này như là ngay
qui' vị mới đất xa lạ đến với qui' vị - Xin hãy như đến
phần đất xa lạ đến với qui' vị trải qua giai đoạn
nhiều người đã giúp đỡ qui' vị này đang còn là
không thích nghi với cuộc sống mới, khổ' lại sẽ an ủi
khi có bạn tay đôi, hàng xóm xa đư - hoặc,
~~nhưng~~ nên qui' vị đã không có cái may mắn
nhưng được sự giúp đỡ - cần thiết, thì xin qui' vị

⑦

nhân dịp này, giúp những người mới qua có
được sự nâng đỡ mà quý vị biết là rất quan trọng.

Cộng đồng người Mỹ gốc Việt đã giải quyết
thành công trên bằng những vòng tay và tấm
lòng mở rộng.

Thỉnh thoảng chúng tôi đến sự việc này tại
Vùng Hoa-Thịnh-Đôn, tại Texas, miền Nam và Bắc
Calif, tại Oregon, và đã tiếp nhận các báo cáo
từ các nơi trên nước Mỹ gửi về, xác nhận
rằng người Mỹ gốc Việt nơi nào đều giúp các
cầu thủ nhân và gia đình họ cảm thấy rất
thoải mái trong cuộc sống mới.

x
x x

Một lần nữa, xin quý vị hãy nhớ đến
các trẻ em lai và các ~~me~~^{người} mẹ chúng. Phần
đông các em nay đã trưởng thành. Như quý
vị đã biết, tại Việt Nam, các em đã sống bên
lề xã-hội, và một số đông các em hay còn cảm
thấy mình là người xa lạ trên đất Mỹ.
Xin hãy nhớ rằng các em và gia đình chúng
đã đau khổ và đã trải qua kinh nghiệm
chính tranh với những vết thương còn
nhức nhối chưa lành, như quý vị đã
trải qua.

(9)

Tuy nhiên, thừa lúc vị sĩ quan quay lưng lại, người lính liền treo ra khỏi chiến hào, lần đến phần đất hiểm nghèo bất trắc kia, và dưới làn mưa đạn tối tấp, mìn đến được chỗ người bạn anh bị thương. Trong lúc anh ta bỏ trở về, kéo theo người bạn sau lưng, thì bỗng anh cảm thấy thân mình dần uối vì bị trúng đạn. Anh ta cũng đã bị thương, nhưng anh ta vẫn tiếp tục bỏ về, kéo theo người bạn cho đến lúc cả hai trở lại chiến hào. Anh ta liền nhào người xuống, kéo bạn theo sau. Lúc quay lại để nói chuyện với bạn, anh ta kinh hãi nhận ra là bạn anh đã chết.

Người sĩ quan trung úy giải đi nói: "Tôi đã bảo anh đừng đi. Bạn anh đã chết, và giờ đây anh lại bị thương. Đó là một việc không đáng làm." Nhưng người lính trẻ tuổi, bị thương nặng, thên thào trả lời:

"Thưa Trung úy, việc đó đáng làm lắm chứ. Bạn tôi hãy còn sống khi tôi đến cứu và anh ta đã nói với tôi rằng anh cũng đến."

"Anh Jim, tôi biết thế nào ~~lắm~~ cũng đến." Người bạn kia trong đó nhất thể chiến tên là "Jim", nhưng trong thời chúng ta có thể mang tên "Nguyễn." Người lính trẻ tuổi kia đã làm một việc mà vị sĩ quan của anh nghĩ là quá nguy hiểm nhưng vì anh ta biết rằng có một người - đó là bạn anh

đã đặt hết tin tưởng vào anh. Hẳn có người nói rằng anh ta đã làm một việc hy sinh vô ích vì bay anh đã chết trước khi cả hai về đến phòng tuyến. Tuy nhiên, anh Jim đã hy sinh, vì đó là ^{phần} cách duy nhất để anh ~~ta~~ ~~chúng~~ chúng ta được tinh thần trách nhiệm, ~~phần~~ ~~phần~~ nhân nại, lòng trung thành, tình bạn, và còn tim thường yêu anh.

x x x

Đáng thương thay, chúng ta nhận thấy rằng đã có bao nhiêu người - đã ngã gục trong các trung tâm cải tạo, hoặc đã chết tại Việt Nam trước khi chúng ta đặt đến thỏa hiệp ký tại Hanoi năm ngoái cho phép họ qua đây với chúng ta.

Tôi muốn tin rằng, ít ra có vài người trong số đó đã biết, trước khi họ nhắm mắt liã đời, rằng chúng ta, cũng như anh Jim trong căn chuyến, đã cố gắng đến với họ để mang họ thoát khỏi hiểm nghèo.

Tôi muốn tin rằng những người đang sống sót những hãy còn bị giam cầm, biết rằng chúng ta đang cố đến với họ trong vùng đất hiểm nghèo cũng ở trung tâm học tập để mang họ đến miền tự do đang chờ đợi họ bên ngoài bức tường trại giam.

Và tôi muốn tin rằng những người đang còn ở Việt Nam, những đã ra khỏi cảnh ngục tù mà hãy coi ở trong phần đất hiểm nghèo chờ đợi giấy thông hành xuất cảnh, biết rằng chúng ta cũng đang cố gắng đến với họ để mang họ về nơi an toàn, bên cạnh chúng ta, tại đất Mỹ này.

(11)

Chúng ta, quý vị và tôi, dù ở Washington hay Houston, ở Oklahoma, Kansas, Orange County, San Jose hay một nơi nào khác, phải kiên trì tiếp tục gửi những tư tưởng đầy hy vọng và tin tưởng đến những người đang còn trong các trại giam hay trung tâm cải tạo. Anh "Jim" đã không bỏ baux anh trong vùng đất nguy hiểm trong Đợt nhất Thế Chiến.

Chúng ta không được bỏ baux ta và các chiến hữu tại Vietnam.

Chúng ta phải làm cho ~~những~~ ^{các} tù nhân đang còn ở lại các trung tâm học tập ~~phải~~ tin tưởng rằng chúng ta không bao giờ bỏ cuộc cho đến lúc nào họ được thả tự do và, muốn họ muốn, được phép qua đây xem họ với gia đình họ.

Đối với những người đang sống tự do trong nước này, những vấn đề đang ở trong phần đất hiểm nghèo của thất vọng và cô đơn, chúng ta phải làm cho họ hiểu rằng, trong khi chúng ta không bị đe dọa bởi làn mưa đạn của súng máy, chúng ta sẽ bước ra khỏi chiến hào của nhà cửa và xóm giềng của chúng ta để tiếp tay giúp họ, bất cứ giờ nào hay nơi nào họ cần đến ta.

Chúng ta không làm khổ khổ được.

Họ đang đặt hết tin tưởng vào ta.

Khi rời khỏi bữa tiệc đêm nay, xin quý vị đừng quên câu khẩu ca tâm tình và đau khổ của cô gái Việt Nam:

"Con không cha như nhà không nóc."

Nơi buồn mà cô gái và nơi buồn của chúng ta ~~lấy~~ vẫn còn tiếp tục ray rức, bao lần cô gái còn bị xa cha, và bao lần vẫn còn ^{người} cha ~~con~~ gái, ~~người~~ những người ở Việt Nam như cha ^{người} con gái, đang bị giam cầm tại các trung tâm học tập, hoặc những người ở Việt Nam đã được phóng thích, nhưng vẫn chưa nhận được giấy xuất cảnh di dân.

Quý vị còn nhớ ^{lời người lính hấp hối:} ~~thế nào anh cũng đến~~ đến."

"Anh Jim, tôi biết ~~thế nào anh cũng đến~~ đến."

Hay tôi lắng văng nghe tiếng ai đang nói:

Anh Nguyễn, tôi biết ~~thế nào anh cũng đến~~ đến."

→ "Thế nào anh cũng đến"

Thưa quý bà,

Thật vậy, và đó sẽ mãi mãi là sự thật, trên con đường hy vọng chúng ta cùng đi, chúng ta sẽ phải trải qua và chìm đắm nhiều nơi buồn ~~như~~ như niềm vui.